

Preek

Prediking n.a.v. : Lucas 9: 61a Weer een ander zei: 'Ik zal U volgen, Heer, maar...

Een jongen die op 't moment in opleiding is als vrachtwagenchauffeur en nog altijd trouw meeleeft met de gemeente waar hij naar de kerk gaat, hoorde ik onlangs dit zeggen: 'Ik hoor al vanaf mijn geboorte, dat ik Jezus moet volgen. Innerlijk knik ik dan braaf 'ja'. Maar als ik reëel ben, ga ik daarnà gewoon weer over tot de orde van de dag!' Zo ráák!

Ergens heeft hij een punt. Als band met de Koning van het Koninkrijk van God zou moeten komen langs weg van de geleidelijkheid, zouden leerlingen nog steeds bij hun vertrouwde visnetten gebleven zijn. En Jezus' oproep om Hem te volgen zou bij ons in de praktijk niet veel verder komen dan als een PM-post. Een soort psychologische steun in de rug.

Maar is Jezus enkel daarvoor gekomen? Waarom kan Hij nu evenals toen bij velen níet echt terecht? Opvallend is dat Hij op weg is naar Jeruzalem (vs.51). Talloze mensen kruisen Zijn pad. Vijf duizend mensen aan de voeten van Jezus zijn zeker geen uitzondering. Zieken worden bij Hem gebracht. Oerangsten, die mensen in de ban houden: wèg!

Vandaag komen er drie mensen op de Here Jezus af. Nee, niet enkel Myriam, Alice, Sebastiaan. Drie mensen, die zich door Jezus dieper wegwijs willen laten maken in een leven met God. Alle drie leggen ze belijdenis af, maar ze hebben ook allemaal een vraag. De één verpakt 't geestelijk: 'Hoe kan ik weten, dat ik door U ook inderdaad geroepen ben?'

De tweede gooit het over familieboeg: 'Ik durf op dit moment nog niet alles achter te laten!' De derde maakt z'n punt meer praktisch: 'Ik heb nu nog geen tijd om heel mijn leven aan U te geven!' Met woorden van onze tekst: "Ik zal U volgen, Heer, maar..." De keuze is dus niet: Jezus volgen of níet! 't Gaat dieper. Het is Jezus volgen òf in de steek laten.

Liefhebben of haten. Er is géén tussenoplossing. Ja, wie met Jezus in zee gaat, merkt als mens dat hij ook op aarde níet om Hem heen kan. Om Zijn weg, die verder gaat dan van vossen en vogels. Géén plaats in herberg. Zijn koninkrijk:

niet van deze wereld. Hier géén blijvende stad. Tenzij jouw hart hier en nu voor Hem een Thuis wordt: 'Ik zal U volgen...

Máár...' Ook níet-gelovige mensen zien om naar medemensen. Zijn bovendien niet zelden sympathieker dan sommige mensen uit de kerk, die zichzelf broeder of zuster (laten) noemen. En wie zegt, dat ik zelf ook niet ergens een hypocriet ben? Ja wát, als ik anders doe dan wat van mij verwacht mag worden? Is belijdenis doen dan niet linke soep? 't Is wáár!

Zonder persoonlijke band met de Heer ben ik niets anders dan mijn omgeving. Gaat de familie voor, vind ik me zelf te jong of heb ik nu nog even geen tijd. In plaats van te zeggen: 'Ik geloof, Heer, kom mijn ongeloof te hulp' probeer ik begrip bij Hem te vragen met allerhande verontschuldigheden. Wáár komt bij ons toch die grote bindingsangst vandaan?

Een mens wil ergens bij horen én tegelijkertijd ook vrij zijn. Van de weeromstuit kiezen we nergens meer voor en denken zó vrij te blijven. Tot leegte je aankijkt. Plots is er dan Stem die zegt: jullie zijn licht der wereld. Zout der aarde. Eén vlammetje kan leven verwarmen. Thuis. Op vakantie. Eén zoutkristalletje smaak geven. Ik? Follow Me, Your King...!

Ook al wil jij geen hemel voor christenen alleen, Myriam. Volg Mij is: loslaten wat hindert uit verleden en innerlijk gehecht raken aan God, Alice. Volg Mij is: praten over toekomst mét God bij koffieautomaat, Sebastiaan. Zoals vrachtwagenchauffeurkje zei: Christus volgen is niet enkel braaf 'ja' knikken, maar juist leven met lef (=hart) voor Hem! Amen.